

РЕШЕНИЕ

№ 15903

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 11.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **368** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано е по жалба на И. К. К. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ул. "С." № 13, вх. А, ет. 1, ап. 1, подадена чрез адв. Д. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „е“ № GRAM 1266758 от 28.12.2025 г., издадена от М. Г. Т., на длъжност полицаи към Районно управление (РУ) - Г. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - С., с която на И. К. К. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че след издаване на оспорената заповед на 29.12.2025 г. И. К. К. сключва задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, която видно от справка в Гаранционния фонд е с покритие от 29.12.2025 г., 11:23:00 часа до 28.12.2026 г., след което същият представя валидно сключената застраховка в ОД на МВР – С., РУ – Г., във връзка с което му се издава втора ЗППАМ, а именно Заповед за прилагане на Принудителна административна мярка № 25-0267-000022 от 29.12.2025 г., с която му се налага принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Сочи се немотивираност на оспорената заповед, сочат се противоречия между приетите за установени фактически обстоятелства и посочените нормативни разпоредби в

конкретния случай. На първо място, съгласно изложеното в АУАН и оспорената заповед е прието, че И. К. К. е управлявал автомобил, който е с прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, като в същото време е посочено, че автомобилът е дерегистриран на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, а не на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП – разпоредба, която касае съвсем различно нарушение от релевираното в издадения АУАН и в оспорената заповед. Сочи се противоречие между посочените фактически основания и правното основание за издаване на оспорената заповед, в мотивите на заповедта административният орган е квалифицирал поведението на оспорващия като нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, съгласно който по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, в същото време като основание за издаване на оспорената заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите - до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. Отделно от това в нарушение на цитираната разпоредба в оспорената заповед е посочено, че СУМПС се отнема за срок от 6 месеца. Оспорва се извършеното нарушение от И. К. К., тъй като оспорващият не е бил уведомен за прекратена регистрация на процесния автомобил и към момента на извършената проверка не е разполагал с информация за извършената дерегистрация и обективно е нямало как да се снабди с такава. В този смисъл е Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк.д. № 3/2022 г. на ВАС, в мотивите на което се приема, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП административно наказание водач, който управлява МПС, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на МПС. Изложени са съображения, че основанийето за налагане на ПАМ е отпаднало. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

Делото е образувано след определение № 45 от 12.01.2026 г., постановено по адм.д. № 27/2026 г. по описа на Административен съд – София област, с което делото е изпратено по подсъдност на Административен съд София-град.

В съдебно заседание, оспорващият не се явява и не се представлява, жалбата се поддържа чрез депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуалния му представител по пълномощие адв. Т.. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът полицаи към Районно управление – Г. при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – С., в съдебно заседание, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Производството е започнало със съставяне на Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия GA № 3918571 от 28.12.2025 г. от М. Г. Т. на длъжност младши инспектор при РУ – Г. при ОД на МВР - С. за това, че на 28.12.2025 г., около 10:54 часа И. К. К. в [населено място], [населено място], по [улица] с посока на движение от [населено място] към Автогара Г. е управлявал товарен автомобил Т. Л. К. с рег. С., който е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП

поради липса на застраховка Гражданска отговорност на 19.08.2025 г. Актосъставителят е приел, че с деянието си И. К. К. е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 28.12.2025 г. на И. К. К. на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП с оспорената в настоящото производство срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „е“ № ГРАМ 1266758 от 28.12.2025 г. е наложена е наложена принудителна административна мярка отнемане на СУМПС за срок от шест месеца. ЗППАМ е съобщена на И. К. К. на 29.12.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 12.01.2026 г.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са превидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. “а” и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 3173-3082/22.07.2025 г. на Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - С.. Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл.

171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на ОД на МВР - С.. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 3173-3082/22.07.2025 г. на Директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - С..

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.

В обжалваната заповед е допуснато противоречие между фактическите и правните основания за налагане на ПАМ. Задължението за обосноваване на административния акт от фактическа страна е за органа – издател, който в конкретния случай е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила и не е изразил ясно волята си, тъй като фактическите основания в обстоятелствената част на административния акт не съответстват на разпоредителната част на заповедта, което е самостоятелно основание за отмяна.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите - до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че на 28.12.2025 г., около 10:54 часа И. К. К. в [населено място], [населено място], по [улица] с посок на движение от [населено място] към Автогара Г. е управлявал товарен автомобил Т. Л. К. с рег. [рег.номер на МПС], който е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП поради липса на застраховка Гражданска отговорност на 19.08.2025 г. Както в АУАН, така в и оспорената заповед е прието, че с деянието си И. К. К. е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, т.е. в случая се установява, че ПАМ е приложена за констатирано нарушение - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Посочената хипотеза, обаче, не попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП – управление на МПС без Гражданска отговорност. Както бе посочено и по-горе, цитираното правно основание сочи за управление на МПС без сключена гражданска отговорност. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ ЗДвП въвежда принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. При управление на

моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда специални принудителни мерки по чл. 171 от ЗДвП. В процесната заповед, както бе посочено и по-горе, е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която, обаче, попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП, а не в хипотезата на посочената в оспорената заповед разпоредба като основание за налагане на ПАМ. Законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в определени хипотези подобно поведение може да осъществява и състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс.

Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично. В конкретния случай е налице несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ.

Отделно от това в оспорената заповед е посочено, че управляваният автомобил е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, съгласно която разпоредба служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика. В същото време е прието и посочено в оспорената заповед, че автомобилът е с прекратена регистрация „поради липса на Застраховка Гражданска Отговорност“, което не е въведено като основание за служебно прекратяване на регистрацията на автомобил с цитираната от административния орган разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Служебното прекратяване на регистрацията на автомобил, обусловено от липсата на валидна гражданска отговорност, е въведено с разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Двете разпоредби предвиждат различен фактически състав и различни правни последици, те уреждат две отделни хипотези, които изискват различни условия (факти) за прилагането си и водят до различни правни резултати. В хипотезата на прекратяване на регистрацията на МПС по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП няма задължение на административния орган да уведоми собственика за прекратяване на регистрацията, както и че прекратяването настъпва след изтичане на законоворегламентиран срок, който е два месеца от промяната на собствеността на МПС. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законното изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Считано от 01.08.2025 г., обаче, нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

Според чл. 574, ал. 11 от КЗ когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република Б. орган да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва изводът, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност. Нещо повече, дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (в действащата ѝ редакция след изменението, обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, към датата на вмененото нарушение, както и към момента на издаване на оспорената заповед, в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 186, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата). Сочената разпоредба регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 186 ал. 1 от Наредбата прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: т. 8. - по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 186, ал. 2 от Наредбата при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Както се посочва в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС „... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в който е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 186, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...“.

От изложеното следва, че волята на административния орган е неясна, констатираните противоречия обосновават незаконосъобразност на оспорената заповед и са основание за нейната отмяна. Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт съобразно посочените в същия фактически и правни основания за издаването му. В случая посочените в заповедта фактически и правни основания за издаването не съответстват на събраните по делото доказателства. Констатираното противоречие на фактическите с правни основания за издаване на акта прави невъзможно да се прецени каква е действителната воля на административния орган и на какви обстоятелства се основава тя. Само на това основание актът е незаконосъобразен.

Противоречието не само препятства съда да извърши проверка за неговата законосъобразност, но и поставя в невъзможност адресата му да защити интересите си, като се противопостави на обуславящите акта изводи на административния орган.

За пълнота следва да се отбележи, че в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ.

В конкретния случай от събраните в производството доказателства не се установява управление на автомобил със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Липсата на застраховка „Гражданска отговорност“ не е предмет на спор към датата на извършване проверката, но в случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите относно процесното МПС нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (ако се приеме еднозначно, че това е основанието за прилагане на ПАМ в конкретния случай). Доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване към датата на издаване на обжалваната заповед, не са били събрани и не са налични по делото.

Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елементите на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ, предвид и горепосочените несъответствия в обстоятелствената част на оспорената заповед.

В този смисъл допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ.

Отделно от горното, за пълнота следва да се посочи, че в конкретния случай на следващия ден е сключена задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, като по този начин причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил (ако се приеме еднозначно, че това е причината за служебна дерегистрация на автомобила) е била незабавно отстранена и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред. Сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. Наред с това, обстоятелството, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена незабавно

след установяването ѝ, е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а, от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно незабавно. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство за срок от 6 месеца“, предвид и текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, съгласно който „се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство - до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца“, не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не само, че е в противоречие с разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП, посочена като основание за издаване на оспорената ПАМ, но и не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. В този смисъл заповедта е непропорционална и несъответна на целта на закона. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховен административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че, когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на

материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподател за присъждане на разноски. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5, 11 евро и за оказване правна защита и съдействие съгласно представения договор за правна защита и съдействие в размер на 500 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „е“ № GRAM 1266758 от 28.12.2025 г., издадена от М. Г. Т., на длъжност полицаи към Районно управление (РУ) - Г. към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - С., с която на И. К. К. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – С. да заплати на И. К. К. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1 сумата от 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия: